

Den Andra:

Auktion, eller hwem betalar mest?

Hvem vill ha mitt hjerta, qvinnor? Som ett laga fång? Pas på slaget, älskarinnor! Första — andra gång.

2. Hvem vill ha det? Skåden bara, Det är ömt och sött; Intet just förlegad vara, Fastän litet nött.

3. Blott i kanten lindrigt sårad, Cypris! af din lek; Aldrig smärtadt, endast dåradt, Amor! af ditt smek.

4. Strax en sockerstamma klingar: Jag vill ha det, men — Men ett villkor jag bestingar: Öppet köp min wån.

5. Slå för mig, hörs Lewa säga, Flyktig, yr och lätt, Ej för nyttan, men att äga Samlingen komplett.

6. Nej, min herre, mitt är budet, Hwi-skar tyst en fru. Kontraband är wål förbudet, Men det brukas ju!

7. Enkan ropar: jag vill ta det, Stort är mitt behof; Men förlåt mig, får jag ha det Några dar på prof?

8. Jag ett hjertas wårde känner, Råspar Phryne stolt, Det ett lapri är, go wänner! Som jag ofta sålt.

9. Sist en tjock Matrona gnäller: Slå för mig också; Jag betalar hwad det gäller, och kontant ändå.

10. Jag mitt hjerta, goda Summa! Det ej mer blir falt: Ty med en försvarlig summa Har du det betalt.

Kostar 1 fl. Banco.

GS 821

Prins Flundra,

eller

Siskaren

med oförnbida Hustrun.

Derefter Twenne muntra

W i s o r ,

1) Den gamle Torparen.

Det bodde en Gubbe i Westanfjell ic.

2) Auktion, eller hwem betalar mest?

Hvem vill ha mitt hjerta, qvinnor? ic.

Bönlöping, 1843, hos N. E. Lundströms Bokst.

Sått invid hafsstranden, jag wet ej så noga hwar, bodde en Fiskare med sin hustru i en eländig, låg och smutsig koja, der hwarken säng, stol eller bord fanns samt der knappt ett barn kunde gå rakt. Dagarna igenom war Fiskaren sysselsatt med det fiske, hwaraf båda lefde. — En gång uppdrog Fiskaren en stor Flundra. Flundran sade till honom: släpp mig, Fiskare, och du skal som belöning få hwilken önskan du vill göra, uppfylld; ty jag är ingen Flundra utan en Förtrollad Prins.

Nå så hoppa då tillbaka i wattenet, sade Fiskaren, jag will desutom icke hafwa Flundror som tala. — Nå! se så nu är du åter fri.

Flundran had nu Fiskaren önska sig något; men som Fiskaren hade ett förnöjdt hjerta och sinne, hade han intet att önska sig.

När Fiskaren hemkom till sin hustru, berättade han huru han fångat en Flundra, som varit en förtrollad Prins, och för befrielsen lofwat honom en hans önskan uppfylld. Nå min Gubbe, hwad har du då önskat dig? frågade Gumman. — Jag har intet önskat, hwad skulle jag önska?

Är du dumma menniska! så fattig och behöfwer ingenting önska dig. Gå genast till hafsstranden, ropa den tack samma Prinsen, och bed honom uppfylla din önskan att få ett litet artigt och trefligt hus, på det wi må komma ur den här usla koja.

Mannen war ej hågad, men för husfredens skull gjorde hwad alla män gör. Han

lydde, gick till hafsstranden. Hafwet wräkte grönaftigt och Fiskaren sade:

Flundra! Flundra! titta opp
Och uppfyll min Gummas hopp,
Jag ej will, men hon det will,
Hennes önskan lyfna till.

Knappt hade han uttalt dessa orden, före än Flundran wisade sig, och frågade hwad hans hustru då önskade. — Hon wille gerna hafwa ett litet wackert och trefligt hus, swarade Fiskaren. Skynda dig hem, sade Flundran, din hustru är redan inflyttad.

Mannen gick hem, och fann sin hustru ståendes i dörren af ett litet wackert hus med nåtta rum och ett gladt kök. Inwid huset war en gård med ankor och höns, samt bakom den en trädgård, hwaruti funnos fruktträd och andra nyttiga växter i stor mängd. Nå min Gubbe, är intet det här mycket bättre? sade hans hustru. — Jo wist, swarade han, och nu skola wi lefwa rätt förnöjde derinne. Ja det får wi väl se, sade hon.

Efter fjorton dagar sade Gumman: Är det här lilla eländiga huset är så trångt, alla rummen äro så små; nej min Gubbe, ett Slott måste wi hafwa. Gå till Flundran och skaffa oss ett stort Slott.

Mannen wille ej, men hustrun wille, och efter åtskilliga inwändningar blef han åter en lydig man, och gick, ehuru han trifes så väl i det lilla nåtta huset. Hafwet stod nu mörkt-blått och skummande, när Fiskare sade:

Flundra! Flundra! titta opp ic.

Nå är du nu åter här igen, sade Prins Flundra.

Nej ja! jag vågar knappt säga mitt ärend-
e: min hustru vill hafwa ett Slott.

Skyn- da dig hem, sade Flundran, din
hustru är redan i Slottet.

Mannen gick, fann ett stort pråktfullt
Slott, der först den usla kjojan, och sedan det
lilla nåtta huset stått; redan i de breda sköna
Slottstrapporna mötte han sin Gumma, på det
pråktigaste sätt utstofferad, som af glädje och
otålighet kom sin man till möte. Ser du min
Gubbe hwad mina önskingar och begär för-
skaffa oss för sköna saker! Här ha vi de gran-
naste betjenter till öfwerflöd, wäggarne äro
beklädde med siden, speglar och förgyllningar,
taken prydas af de skönaste målningar, golv-
wen betäckas med de grannaste mattor, bord
och stolar äro som af guld; omkring Slottet
ligga stora trädgårdar, som hafwa öfwer en
half mil i längden, och lika mycket i bredden,
och derutomkring utbreda sig stora skogar fulla
af rådjur, hjortar, rapphöns och annat wille-
bråd af alla slag, deremellan slingra sig de
frodigaste betesmarker med stora boskapsbjör-
dar, och på andra håll utbreda sig öfwerflö-
liga åkrar och ångsmarker.

Nå, med all denna härlighet måtte wi väl
i Guds namn wara nöjda, sade mannen.

Ja derpå skulle wi betänka oss, det är
något som väl behöfwer att sofwas på, swa-
rade Gumman, som redan kände i sitt bröst
nya önskingar uppstå. Morgonen derpå sade
Gumman att hennes man borde gå till Flun-
dran och begära, att hon måtte blifwa rege-
rande Drottning öfwer allt Landet, på hundra
mil rundt omkring. Den förnöjsamma man-

nen gjorde väl många inwändningar, men det
hjelp- te icke. Han kom till hafsstranden. Wä-
gorna fastade sig swarta och skummande, de
tycktes gifwa tillkänna wrede och misnöje;
men han vågade likväl säga:

Flundra! Flundra! titta upp &c.

Hwad vill du nu? sade Flundran.

Nej, min hustru vill nu blifwa regerande
Drottning.

Nå! Skyn- da er hem Eders Majestät, er
Gemål sitter redan på Thronen.

Den alltid belåtna mannen skyndade sig
hem för att blifwa Konung; också fann han
Slottet omgifwet af Soldater, Ministrars wag-
nar m. m. I trappor och salar hwimlade
Hoffolk, och Drottningen satt på en Thron af
Guld. — Nå, nu är du väl nöjd? sade Ko-
nungen, för detta Tiskaren.

Nej, alldeles icke, jag hade knappt blifwit
Drottning, förr än jag förundrade mig hwar-
före jag icke så gerna önskat mig att blifwa
Kejsarinna, och nu måste Eders Majestät skyn-
da sig tillbaka till hafsstranden, för att råtta
detta mistag.

När Konungen kom till stranden storma-
de det förfärligt, hafwet war mörkare än nå-
gonsin, och Monarken war nära att icke åga
behjertenhet nog, för att framkalla Flundran,
men sade likväl:

Flundra! Flundra! titta upp &c.

Nå, hwad kan nu Eders Majestät önska?
frågade Flundran.

Nej! min Gemål wille så gerna wara
Kejsarinna.

Hon är det redan, swarade Flundran.

När den nyblefne Kejsaren hemkom, fann han allt ännu präktigare, Furstar och Grefwar till öfwerflöd, och en liten dwärg, knappt en finger lång.

Den nye Kejsaren trufdes också nu rätt wäl, men Kejsarinnan fick det infallet att blifwa Påfwe, och Kejsaren måste åter till hafstrand. Denna gång åskade och haglade det. Kejsaren blef wät, men som en Kejsare ej så snart blir modlös, sade han:

Glundra! Glundra! titta opp ic.

Nå, hwad vill min wän Kejsaren i sådant omåder? frågade Glundran.

Kejsarinnan vill bli Påfwe, swarade den höga budbäraren.

Alltför gerna, hon är det redan.

Wid hemkomsten fann för detta Kejsaren sin Gemål med de 3 öfwer hwarandra stapplade Kronorna, som pryddes Påfwehönan. Cardinaler och Prelater uppfyllde den med wärljus rikt upplysta salen.

Den nya Påfwen plågade sig förgäfwes med att uttänka hwad han kunde blifwa som more ännu högre, men fann intet, till dess det infallet slutligen kom, att få blifwa som Gud sjelf.

Med denna önskan måste den lydige mannen åter ila till hafstrand, der naturen war i fullt uppror; himmelen hade mörknat, wågorna slungade skeppen som spånor, och den förfärade önskningsarnes frambärare hade knappt mod att utsäga sitt:

Glundra! Glundra! titta opp ic.

Nå hwad vill du nu? frågade Glundran. Och nu vill min hustru också blifwa Gud.

Så hon sitter redan åter i den usla kajan wid hafstrand, hwarur hennes första önskan flyttade henne.

När den nedslagna mannen hemkom, woro palatser och trädgårdar borta, och den usla kajan och fiskarebåten åter allt hwad de ägde.

Huru mycket den stackars omåttliga Gummans ångrade sin fåfänga, kan man lätt föreställa sig. Glärdens fall äro wanligtvis ohjelp-
liga, så gick det äfwen här, ty då Fiskaren återkom till hafstrand för att blott begära tillbaka det lilla nåtta huset, stod ej den förtrollade Prinsen att uppkalla ur hafwets djup.

Den Första:

Torparen.

Det bodde en Gubbe i Westanfjellskog, Och han hette Swen: Han reste sin mila, och förde sin plog, Han kör den wäl än. Då han kom ur marken till stugan om qvällen, Så satt han bland barnen i spisen på hällen, Och således talade Gubben:

2. "J barn, waren flitige; arbetet gör Er helia, ert mod! J barn, waren flitige; arbetet för Gullt opp i er bod. Och skörden i mer, än ert nödtorft behöfwer, Så delen så kärligt det ar, som blir öfwer, Till hjelp åt er fattiga nästa."

3. "J barn! waren flitige; arbetet gaf Ej alltid sin lön. Förtryckarn uppflukar frugten deraf Och hör ej er bön. Men låten för-
twiflan ert hjerta ej böja; En gång kommer hjälpen, ehur den kan dröja: Den kommer, då minst wi den wänta."